

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	v
NE İSLAM DÜNYASI NE DE TÜRK DÜNYASI BİR LİDER ARAYIŞI İÇİNDEDİR	1
<i>Meliha B. ALTUNIŞIK</i>	
TÜRKİYE SÜPER GÜÇ REFLEKSLERİ GÖSTERİYOR.....	25
<i>Kerim BALCI</i>	
DIŞ POLİTİKADA EKSEN KAYMIYOR, İSTİKAMET DÜZELİYOR!.....	65
<i>Şaban H. ÇALIŞ</i>	
TÜRK DIŞ POLİTİKASININ DEĞİŞMEYECEK HİÇ BİR HÜKMÜ OLAMAZ.....	103
<i>Cengiz ÇANDAR</i>	
TÜRKİYE ÖNEMLİ BİR ÇEKİM MERKEZİ HALİNE GELİYOR	125
<i>Zeynep DAĞI</i>	
DIŞ POLİTİKA ÇIKARLARIN KONUŞTUĞU BİR ALANDIR... 141	
<i>Semih D. İDİZ</i>	
ÖZAL'IN DIŞ POLİTİKA ANLAYIŞINDA YAPTIĞI DEĞİŞİKLİK SAYMAKLA BİTMEZ.....	163
<i>Ali KARAOSMANOĞLU</i>	
TEK BOYUTLU BİR DIŞ POLİTİKA İZLENEMEZ.....	183
<i>Onur ÖYMEN</i>	
TÜRKİYE, AB İLE İLİŞKİLERİNİ HIZLA TAM ÜYELİK SÜRECİ DIŞINA TAŞIMALI	201
<i>Ümit ÖZDAĞ</i>	

TÜRKİYE’NİN MİLLİ GÜÇLERİ BATI TEHDİDİNE KARŞI BİRLEŞMELİDİR.....	221
<i>Mehmet B. PERİNÇEK</i>	
DIŞ POLİTİKA SADECE GÜVENLİK KONULARINDAN İBARET DEĞİLDİR.....	247
<i>Mustafa TÜRKEŞ</i>	
TÜRKİYE DE, DIŞ POLİTİKASI DA DÖNÜŞÜYOR.....	279
<i>İlhan UZGEL</i>	
TÜRK DIŞ POLİTİKASINDA ANA PARAMETRELER DEĞİL ÜSLUP DEĞİŞTİ.....	297
<i>Yaşar YAKIŞ</i>	
TÜRKİYE ALTERNATİF BİR DIŞ POLİTİKA DÜŞÜNEMEZ...	319
<i>Türel YILMAZ</i>	
DİZİN.....	337

ÖNSÖZ

Son dönemde Türk dış politikasında değişimi anlamada hazırlanmış en önemli çalışmalardan biri hiç şüphesiz ki ‘Mülakatlarla Türk Dış Politikası’ serisidir. İlk ciltte belirttiğimiz üzere çalışma sadece sıradan demeçler derlemesi olmanın çok ötesinde, büyük bir emeğin ve uzun çalışmaların ürünüdür. Seri çerçevesinde Türkiye’nin en seçkin dış politika uzmanlarına, karar alıcılarına ve yorumcularına aynı sorular soruluyor ve alınan yanıtlar titiz bir çalışma ile mülakat yapan kişilerin düşüncelerini tam olarak yansıtabilecek bir hale getiriliyor. Editörler mülakat yapılan kişiler ile her bir mülakatın ardından günlerce, bazı durumlarda aylarca görüşerek mülakatları mükemmelleştirmeye çalışıyorlar. Hatırlanacaktır, ilk ciltte 19 uzman ve karar alıcıyla görüşülmüştü. Bu ciltte ise 14 mülakat var. İlk cildin önsözünde 50’yi aşkın isimle mülakat yapılacağı belirtilmişti, ancak şu ana kadar yayına hazırlanmış olan üçüncü ve dördüncü ciltler de dikkate alındığında hedeflenen sayı çoktan aşılmış durumdadır. Programa baktığımızda seride konuşulması hedeflenen kişi sayısı 100’ü aşmış olacak. Böylece Türk dış politikasını olabildiğince yansıtan bir fotoğrafı da çekmiş olacağız.

Sizler bu cildi okurken editörlerimiz Habibe Özdal, Osman Bahadır Dinçer ve Mehmet Yegin üçüncü ve dördüncü ciltleri yayına hazırlıyor olacaklar. Beşinci ve altıncı cildin ise görüşmeleri henüz ham halde, elinize ulaşmaya kadar onları da uzun ve meşakkatli bir süreç bekliyor.

Mülakatlarla Türk Dış Politikası kitabının Türk dış politikasının daha iyi anlaşılmasına ve daha olgunlaştırılmasına katkıda bulunması temennisiyle sizleri eserle baş başa bırakıyoruz. Üçüncü ciltte buluşmak dileğiyle tüm USAK ailesi olarak saygılarımızı sunuyoruz.

Doç. Dr. Sedat LAÇİNER
Ocak 2010, Mebusevleri

Mehmet B. Perinçek

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olan Perinçek halen İstanbul Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde araştırma görevlisi olarak görev yapmaktadır. Perinçek'in temel ilgi alanları; Türk Dış Politikası, Türk-Sovyet İlişkileri ve Ermeni Meselesi'dir.

“TÜRKİYE’NİN MİLLİ GÜÇLERİ BATI TEHDİDİNE KARŞI BİRLEŞMELİDİR.”

Mehmet B. PERİNÇEK

İstanbul Üniversitesi, Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi Enstitüsü

Türkiye’nin 1923’ten bu yana dış politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Perinçek: 1923’ten bu yana, Türk dış politikasını iki döneme ayırabiliriz. Birinci dönemi oluşturan Cumhuriyet’in ilk yıllarındaki Atatürk dönemi dış politikasının arka planına baktığımızda, Kurtuluş Savaşı’nı ve emperyalizme karşı verilmiş bir milli mücadeleyi görmek mümkündür. Milli mücadele sırasında Batı’dan gelen bir tehdit ve bu tehde karşı da Sovyet Rusya ile yapılan işbirliği göze çarpmaktadır. Söz konusu işbirliğinin Lozan ile taçlandırılmış olması da çok önemlidir. Atatürk döneminin dış politikasını değerlendirdiğimizde, milli mücadele sırasında izlenen ilkelerin başında, bağımsız bir dış politika, siyasi bağımsızlığın korunması ve bunun muhafaza edilmesini görüyoruz. Atatürk’ün de ifade ettiği gibi, siyasi bağımsızlığın ancak ekonomik bağımsızlık ile sağlanabileceği olgusunun ön planda olduğu söylenebilir. Bunun yanında, *bölge merkezli* bir dış politikanın izleniyor olması da o dönemin özelliklerinden biridir. Yine Atatürk döneminde Türkiye’nin bölge ülkeleri ve komşuları ile iyi ilişkiler geliştirdiğini, karşılıklı ekonomik ve siyasi çıkarlara dayalı, eşit haklar temelinde çeşitli paktlara öncülük ettiğini ve bu temelde siyasi bağımsızlığını sürdürdüğünü görüyoruz.

Atatürk’ün dış politikasında İslam faktörüne veya Anadolu dışında yaşayan Türkler faktörüne baktığımızda, bu faktörlerin herhangi bir yayılmacı amaç çerçevesinde kullanılmadığını, aynı şekilde İslam ülkeleri ile veya diğer Türkî Cumhuriyetler ve Türkiye dışında yaşayan Türkler ile ilişkilerin geliştirilmesinin ve bağların kopartılmamasının esas alındığını

görüyoruz. O dönemde Türkiye, İslam ve ‘Türk’ faktörünü içinde barındıran ülkelerin içişlerine karışmadan ve onların toprak bütünlüğüne herhangi bir zarar getirmeden bu ülkelerle ilişkilerini geliştirme çabasındadır.

Bunun yanında Atatürk dönemi Türk dış politikasına damgasını vuran diğer bir olay, Sovyetler Birliği ile geliştirilen stratejik işbirliğidir. Batı tehdidi, Kurtuluş Savaşı ve Milli Mücadele’nin sona ermesiyle bitmemiştir. Lozan’dan ve Cumhuriyet’in ilanından sonra da birçok kez uluslararası arenada Türkiye, Batı ülkeleri ile karşı karşıya gelmiştir ve Türkiye’ye yönelik çeşitli tehditler devam etmiştir. Musul meselesinde, Uluslararası Silahsızlanma Konferanslarında ya da Türkiye’nin Milletler Cemiyeti’ne girişinde Sovyetler Birliği ile girilen yakın temas dikkati çekmektedir. Türkiye, uluslararası arenada Sovyetler Birliği ile devamlı olarak stratejik işbirliği içerisinde olmuştur ve bu şekilde kendisine yönelik tehdidi dengelemeye çalışmıştır. Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı’nın Sovyetler

“Atatürk’ün dış politikasında ilk kırılmaların 1938’in arkasından gerçekleştiğini görmekteyiz. Atatürk döneminde uzun yıllar dışişleri bakanlığını yapmış olan Tevfik Rüştü Aras’ın görevden alınması, bu kırılmanın önemli göstergelerinden biridir.”

Birliği ile ortak hazırlanması bu işbirliğinin ekonomik ayaklarından. Dolayısıyla, Türkiye’nin Sovyetler Birliği ile kurduğu stratejik işbirliği, Batı ile ilişkilerini düzene koymasında önemli bir rol oynamaktadır. Çünkü Sovyetler Birliği ile kurulan sıkı ilişki sonucunda, Türkiye’nin kendisine destek bulması ve bu şekilde aslında bağımsız ve başı dik bir dış politika izlemesi, Batılı devletler ile ilişkilerin *normalleştirilmesi* mümkün kılınmıştır. Bu sayede Türkiye ile Batı’nın veya çeşitli ülkelerin aynı masada oturması ve eşit seviyede, eşit ilişkiler temelinde,

karşılıklı yarara ve ortak çıkara dayanan ilişkiler kurulması sağlanmıştır. Genel olarak o dönemin dış politikasını değerlendirdiğimizde Mustafa Kemal’in sözlerine vurgu yapmak gerçekten önemlidir. Diyor ki Atatürk, “Emperyalizm bir gün mahv ve nabut olacaktır!” Bu ifadeyi Kurtuluş Savaşı yıllarından sonra, 1930’larda da birçok kez tekrarlayacaktır. Mustafa Kemal’e göre onun ‘muasır medeniyetler’ seviyesine ulaşma, çağdaş toplumu kurma hedefi emperyalizmden bağımsızlaşarak mümkün olacaktır. Mustafa Kemal bir taraftan emperyalizmin ortadan kalkacağını, perişan olacağını ifade ederken diğer taraftan da güneşin ‘Doğu’dan doğacağına vurgu yapar ve bundan güneşin doğudan doğduğuna emin olduğu kadar emin olduğunu ifade eder. Burada, Türkiye’nin aslında bir bakıma doğu ülkeleri ile arasındaki kopmaz bağları da ifade etmektedir.

Atatürk’ün dış politikasında ilk kırılmaların 1938’in arkasından gerçekleştiğini görmekteyiz. Atatürk döneminde uzun yıllar dışişleri ba-

kanlığını yapmış olan Tevfik Rüşdü Aras'ın görevden alınması, bu kırılmanın önemli göstergelerinden biridir. Fakat bu hafif kırılmalar, 1945'te İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesi ile birlikte derin çatlaklara dönüşecektir. Türkiye'nin NATO'ya girmesi ise Atatürk döneminin dış politikasından kopuşun temel göstergesi olacaktır. Türkiye'nin NATO'ya girmesi ile başlayan süreçte Atatürk'ün sözü edilen temel dış politika ilkeleri tamamen tepeklak edilmiştir. Daha önce Türkiye'nin ve bölgenin çıkarlarından hareket eden Türk dış politikasının, artık kendi çıkarlarından çok ABD'nin dayattığı tehdit algılaması çerçevesinde belirlendiği görülmektedir. Bu temelde, komünizmin temel tehdit algılarından biri olduğu göz önüne alınırsa, anti-komünist bir dış politika izlendiği görülmektedir. ABD'nin 'Yeşil Kuşak' projesinin içerisinde, yani Sovyetler Birliği'ni çevreleme politikasında da Türkiye'ye bir rol verilmiştir. Türkiye'nin 'Yeşil Kuşak' projesinin içerisinde rol alması, Atatürk'ün çağdaşlaşma ve çağdaş toplum ilkelerini ciddi biçimde sekteye uğrattığı ve Türk milletinin de yavaş yavaş cemaatlara veya etnik köklerine göre parçalanmaya, ayrışmaya başlamasına yol açacaktır.

Türkiye'nin NATO'ya girmesi ile başlayan sürecin ikinci temel halkasını da 1990'lar olarak değerlendirmek mümkündür; çünkü Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte artık Amerika'nın önündeki en büyük tehditlerden biri ortadan kalkmıştır. Artık Amerika kendi yayılcı politikalarının önündeki en büyük engeli ulusal devletler olarak görmektedir ve 1990'lar ile birlikte, daha önce NATO içerisinde sözüm ona müttefik olan Türkiye ile Amerika adım adım karşı karşıya gelmeye başlamıştır. Çünkü Türkiye'nin ulusal devleti, ABD'nin ulusal çıkarlarının önünde önemli bir engel olarak görülmektedir. Birinci Körfez Savaşı, özellikle de arkasından Irak'ın *de facto* olarak bölünmesi ve 36. paralelin çekilmesi, Türkiye'nin ulusal menfaatleri ile ABD'nin Ortadoğu politikaları açısından büyük bir tezatlık oluşturmaktadır. Dolayısıyla 90'larda Türkiye ile Amerika arasında çeşitli sorunların ortaya çıkmasına ve dış politika çıkarlarında çıkar çatışmasının açıktan oluşmasına rağmen Türkiye'deki Amerika'ya yakın, Amerika ile ittifakı, müttefikliği savunan iktidarların yönettiği dış politikanın hala bu eksende devam ettiğini söylemek mümkündür.

“Türkiye'nin ulusal devleti, ABD'nin ulusal çıkarlarının önünde önemli bir engel olarak görülmektedir.”

1952'lerden sonraki dönemde, önceki dönemin ilkeleri çerçevesinde değerlendirdiğimizde, Türkiye'nin önce ekonomik bağımsızlığını kaybettiğini ve buna bağlı olarak siyasi bağımsızlığının da ortadan kalktığını görmekteyiz. Yine Atatürk döneminde izlenen bölge merkezli dış politikadan tamamen kopulduğu söylenebilir. Türkiye komşuları ile dönem dönem

sert çatışmalar içerisine girmiştir. Bunlara Suriye ile yaşanan krizler, Azerbaycan'da darbe planı, Irak'a ambargo örnek olarak verilebilir. Hatta Çiller'in örtülü ödeneğinin nereye harcandığı ile ilgili bir açıklaması vardır: "Eğer ben bu örtülü ödeneğin nereye gittiğini açıklarsam, komşularımız ile savaş çıkabilir." Dolayısıyla

"Türkiye'nin dış politikasındaki temel kırılma 1945'te başlayıp Türkiye'nin NATO'ya üyeliği ile birlikte, 180 derecelik bir sapma ile devam etmiştir."

Atatürk dönemi bölge merkezli dış politikanın tamamen ortadan kaldırıldığını, Türkiye'nin bölgede ABD adına çeşitli operasyonlara girdiğini ve komşularıyla savaşa girme durumuna geldiğini görmekteyiz. İlk dönem ile karşılaştıracak olursak, İslam ve Türkçülük sembollerinin kullanılmasında da önemli değişikliklerin olduğu söylenebilir. Özellikle Sovyetler

Birliği'nin dağılmasından sonra, 'sahte' bir Türkçülüğün, Amerika adına bölgede Sovyetler Birliği'nin ve daha sonra Rusya'nın parçalanmasında kullanıldığına tanık oluyoruz. Türkiye'nin o dönemde izlediği dış politikanın, Türkiye'yi komşuları ile düşman ettiğini, yalnızlaştırdığını ve bu yalnızlaşmadan dolayı da Türkiye'yi Amerika'ya daha da fazla muhtaç duruma düşürdüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Yukarıda bahsettiğimiz Atatürk döneminin Batı ile ilişkilerini bu dönemle karşılaştıracak olursak, başlangıçta karşılıklı çıkara dayanan ilişkilerin artık tek taraflı hale geldiğini ve ikili ilişkilerin tamamen Batı'nın kontrolü altına girdiğini görmekteyiz. İkinci dönemde, Türkiye ile Batılı devletlerin masada eşit bir şekilde oturmadıklarını yine rahatlıkla söylemek mümkündür. Dolayısıyla Türkiye 1923'lerde izlediği dış politikası ile kendi ulusal devletini kurmuş, milli güvenliğini ve ulusal bağımsızlığını sağlamıştıysa, 1952'lerden itibaren izlenen dış politikaların, Türkiye'nin ulusal devletini adım adım ortadan kaldırma sürecine sürüklediğini, -90'lar bunun çok daha üst noktaya geldiği dönemdir- ifade edebiliriz. 27 Mayıs sürecinde ufak bir kırılma ya da kopuş olduğunu belirtmek gerekirse de, uygulamada birbirine zıt bir dış politika izlendiğini söyleyemeyiz.

Belirtilen tarihten bu yana herhangi bir sapma ya da yön değişikliği gözlemlediniz mi?

Perinçek: Türkiye'nin dış politikasındaki temel kırılma 1945'te başlayıp Türkiye'nin NATO'ya üyeliği ile birlikte, 180 derecelik bir sapma ile devam etmiştir. Türkiye'nin NATO'ya girmesi ile birlikte Türkiye'nin izlediği dış politika Osmanlı'nın çöküş sürecinde izlediği politika ile benzerlikler gösterir. Nasıl ki Osmanlı ekonomik bağımsızlığını kaybederken

adım adım siyasi bağımsızlığını da kaybettiyse, Türkiye de bu sürece dâhil olmakla aynı duruma düşmüştür. Bu dönemde Türkiye'nin dış politikada bir özne olmaktan çok bir nesne durumuna düştüğünü görmekteyiz. 1962 yılında yaşanan Küba füze bunalımı sürecinde İzmir Çiğli'de bulunan Jüpiter füzelerinin sökülmesiyle oluşan kriz döneminde, Türkiye ile ilgili pazarlıkların yapıldığı, fakat Türkiye'nin bundan haberinin bile olmadığı görüldü. Bu kriz Türkiye'nin, belirleyen bir öznenen çok, belirlenen bir nesne durumuna düştüğünün göstergesidir. Oysa Cumhuriyet dönemi politikalarında, uluslararası arenada, Türkiye söz sahibi olan, sözünü öyle veya böyle dinleten, en azından kendisine yönelik tehditleri dik duruşu ile göğüsleyebilen bir politikaya sahipti.

1950'ler ile birlikte, uluslararası çevrede Türkiye'nin izlediği politikalarda, özellikle ekonomik alanda, büyük sapmalar yaşanmıştır. Menderes döneminde korumacılığın adım adım kaldırılması ile yabancı sermayeye önemli hakların verilmesi ve çıkarılan petrol yasası ekonomik alandaki sapmaların önemli işaretlerindedir. Amerikan petrol şirketlerine petrol arama karşılığında % 12,5 pay verilmesi çarpıcıdır. O dönemde Amerika kendi sömürgelerinden % 10 pay almaktadır. Bunun yanında, Türkiye bu süreçle birlikte milli savaş sanayisini yavaş yavaş kaybetmiştir. Böylelikle Batı'ya bağımlı hale gelmeye başlamıştır ve Atatürk'ün dış politikasının ve ekonomi politikasının temel noktalarından biri olan bütçe dengesinin yerini hızlı bir dış borçlanma almıştır.

Bunun hukuki boyutunu da değerlendirebiliriz. Özellikle Batılı devletler ve Amerika ile imzalanan ikili anlaşmaların Türkiye'nin bağımsızlığına büyük darbeler vurduğunu görüyoruz. Türkiye'de özellikle Menderes döneminde başlayarak 1970'lerin sonuna kadar 91 tane ikili anlaşma imzalanmıştır. Bu anlaşmalar çerçevesinde örneğin, Türkiye'de suç işleyen Amerikalı askerler Türkiye'de yargılanamamaktadır. Bu suçlara somut örnek olaylar vardır. Amerikalı bir çavuş Türk simitçisini vurmuştur. Türkiye'de yargılanamamıştır. Yine Amerikalı bir yarbay bir Türk'ü ezmiştir, Türkiye'de yargılanmamıştır. Bugün de bu anlaşmalar devam etmektedir. Bugün benzer durumlara Adana'daki İncirlik Üssü'nde rastlamak mümkündür. Yine aynı Amerikalı askerlerin işledikleri suçlardan yargılanamamaları, o dönemden kalan bir miras olarak üzerimizde durmaktadır. Bu ikili anlaşmalar çerçevesinde Amerikan üslerindeki askerlere çok büyük ayrıcalıklar verilmiştir. Menderes döneminde 1959 yılında imzalanan bir anlaşmada Amerika'ya, Türkiye'de çıkacak iç karışıklıklarda müdahale hakkı bile verildiğini görmek mümkün olmaktadır. 1990'lar ile başlayan kırılmanın bugün geldiği nokta en ileri safhadır. Özellikle Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'yi bölen, parçalayan bir projenin, Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olduğunu açıklaması, kırılmanın günümüzde ulaştığı noktayı görmek açısından önem taşımaktadır.

Türk dış politikasında değişmez ilkeleri ve değişmez uygulamaları nasıl değerlendiriyorsunuz? Böyle değişmezler var mıdır?

Perinçek: Türk dış politikasının, bahsettiğimiz her iki döneminin de kendine göre değişmezleri vardır. Cumhuriyet döneminin değişmez ilkeleri, Türkiye'nin bağımsızlığına halel getirecek bir dış politika asla ve asla izlememeyi gerektirmiştir. Türkiye'nin Atatürk dış politikasından vazgeçtiği döneme baktığımızda ise Amerika ile yoğun bir işbirliğini görmekteyiz. Fakat Amerika ile müttefik olan ya da Amerika ile müttefikliği savunan iktidarlara rağmen Türkiye'nin, belirli noktalarda göstermelik de olsa belirli değişmezleri olduğunu tespit etmek mümkündür. Söz konusu iktidarlar, Türk dış politikasının değişmez ilkelerinin zaman zaman altını oysalar da, bazen bu değişmezleri savunmak zorunda olmuş ve savunmuşlardır. Türk dış politikasının değişmez ilkelerinden birincisi Türkiye'nin toprak bütünlüğü, ikincisi Kıbrıs meselesi ve üçüncüsü de Ermeni meselesidir.

2002'ye kadar hangi parti iktidara gelirse gelsin, Türk dış politikasının bu değişmez meselelerini temelden değiştirecek açık bir adım atamamıştır. Bu durum çok önemlidir. Son dönemde Türkiye'nin değişmezlerinin açıktan reddedildiğini görmemiz mümkündür. Türkiye'nin toprak bütünlüğü

“Son dönemde Türkiye'nin değişmezlerinin açıktan reddedildiğini görmemiz mümkündür. Türkiye'nin toprak bütünlüğü meselesinde en çarpıcı örnek, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olduğunu ilan etmesidir.”

meselesinde en çarpıcı örnek, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olduğunu ilan etmesidir. Büyük Ortadoğu Projesi'nin haritaları yayınlanmaktadır. Condoleezza Rice 'biz, Fas'tan Çin'e kadar 24 Müslüman ülkenin sınırlarını bu proje çerçevesinde değiştireceğiz' demiştir. Türkiye'nin de bu ülkeler arasında yer aldığı açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Buna rağmen Türkiye'nin Başbakanı'nın bu projenin eş başkanı olduğunu ilan etmesi, Türk dış politikasının değişmez ilkelerinden biri olan 'toprak bütünlüğü' ilkesinde

önemli değişimlerden biri olarak algılanmaktadır, ki bugünlerde tartışılan 'Kürt Açılımı' adı altında izlenen politika da bunun bir devamı olmaktadır.

Diğer taraftan, Ermeni meselesine baktığımızda burada da önemli değişikliklerin olduğunu görüyoruz. Ermenistan ile ilişkilerin normalleştirilmesi adı altında aslında yine Türkiye'nin geleneksel dış politikalarından ve vazgeçilmezlerinden biri olan Ermeni meselesinde çok büyük kopuşların yaşandığı söylenebilir. Amerika'nın bölgedeki planları çerçevesinde, Türkiye-Ermenistan yakınlaşması “tezgâhlanmaktadır”.

Çünkü ABD, Rusya'yı kuşatma politikası izlemekte ve bunu da Rusya'nın şimdiye kadar müttefiki olan veya iyi geçindiği ülkelerde renkli devrimlere destek vererek gerçekleştirmektedir. Kırgızistan'da, Gürcistan'da ve Ukrayna'da yaşanan devrimlerin (Özbekistan da Andican bölgesinde denenmiştir başarıya ulaşmamıştır) bir diğer ayağı olarak şimdi Ermenistan'da yapılmak istenmektedir. Bu noktada Ermenistan'ı Rusya'dan koparma politikasının bir aracı olarak Türkiye kullanılmakta ve yine Türkiye üzerinden ABD, Ermenistan'ı kendisine bağlamak istemektedir. Değişmezlerin terk edildiğini şu tablo göstermektedir: Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Ermenistan Cumhurbaşkanı Sarkisyan'ın yaptığı görüşmenin tutanakları, Rus istihbaratı tarafından Azerbaycan'a verilmiştir. Azerbaycan, Türkiye ile Ermenistan arasındaki görüşmelerden haberdar olarak buna büyük bir tepki göstermiştir. Başlangıçta, Türkiye ile Azerbaycan'ın geleneksel ittifakı karşısında Rusya ile Ermenistan ittifakı vardı. Bugün ortaya çıkan tabloda yerler değişmiştir. Azerbaycan ile Rusya yan yana gelmiştir. Çünkü Rusya, Azerbaycan'ı arkasından işlerin çevrildiği konusunda uyarılmaktadır. Buna paralel olarak Türkiye ile Ermenistan yakınlaşma içerisine girmiştir. Bu da Türkiye'nin temel değişmezlerden birinin, değiştiğini göstermektedir.

Burada Kıbrıs meselesine de kısaca değinmek gerekir. Çünkü ABD, çok büyük stratejik önemi olan Kıbrıs'ı birleştirerek, bölgeye karşı, tabiri caizse 'yüzen' bir 'savaş gemisi' olarak kullanmak istemektedir. Güneyde, İngiltere'ye bağlı olarak, Ağrotur ve Dikelya üsleri bulunmaktadır. Söz konusu üslerin Amerika'nın çeşitli projelerinde bölge devletlerine karşı saldırılarda kullanıldığı bilinmektedir. Amerika'nın hedefi ise, Kıbrıs'ta Güney kesiminin Kuzey'i yutmasını sağlayarak Ada'yı birleştirmek ve bütün adayı Ağrotur ve Dikelya üsleri gibi kullanmak üzere adaya hâkim olmaktır. Bu plan çerçevesinde Türkiye'nin değişmezlerinden biri olan Kıbrıs politikasından ciddi sapmaların olduğuna ve Türkiye'nin temel çıkarları açısından olumsuz politikaların geliştirildiğine tanık olmaktadır.

“ABD'nin bölge ülkelerine ve kendisinin önünde engel teşkil eden ülkelere yönelik 'böl, parçala, yönet politikası' uyguladığı artık ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda etnik ayrımcılığı ve terörü kışkırttığı açıktır ve bu konulardan hemen hemen bütün bölge ülkelerinin muzdarip olduğu aşikârdır.”

Türkiye'nin üç temel değişmezinin başarılı olması açısından bugün çok uygun şartlar vardır. Türkiye bu üç temel konuda senelerce mücadele etmiştir. Türkiye bir yandan PKK terörü ile mücadele ederken, hem Ermeni konusunda hem de Kıbrıs meselesinde çaba sarf etmektedir. Türkiye'nin bu üç değişmezi konusunda başarı sağlayabileceği uygun koşullar

oluşmuşken, Türkiye'nin bu üç değişmezini terk etmesi dikkat çekicidir. Neden uygun koşullar vardır? ABD'nin bölge ülkelerine ve kendisinin önünde engel teşkil eden ülkelere yönelik 'böl, parçala, yönet politikası' uyguladığı artık ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda etnik ayrımcılığı ve terörü kışkırttığı açıktır ve bu konulardan hemen hemen bütün bölge ülkelerinin muzdarip olduğu aşikârdır. Dolayısıyla, bölge ülkelerinde etnik ayrımcılığa karşı ortak hareket etmenin temellerinin olduğu gözlenmektedir. En azından Türkiye, Suriye ve İran, Kuzey Irak'ta kurulan kukla devlete karşı ortak bir tavır alabilecek duruma gelmiştir. Rusya'da yaşanan Çeçen terörü ve ayrılıkçılığınay yönelik yine Türkiye ile Rusya arasında ortak hareket etmenin zemini hazırlanmaya çalışılmıştır. Bu noktada Rusya Genelkurmay Başkanı Kvaşnin ile dönemin Türkiye Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu bir araya geldiklerinde, Çeçen ve PKK terörüne karşı ortak hareket etme kararı almışlardır. Bunların yanı sıra Türkiye'nin, Ermeni meselesi açısından önemli adımlar atma şansı bulunmaktadır. Çünkü 'soykırım'ın artık Batı tarafından bölge ülkelerine karşı siyasi bir silah olarak kullanıldığı da ortaya çıkmıştır. Türkiye'nin bu noktada kendisine potansiyel müttefikler edinme şansı bulunmaktadır. Şöyle ki, ABD, Rusya'yı Ukrayna'da soykırım yapmış olmakla suçlamaktadır. Bu soykırım iddiası, Rusya için Türkiye açısından uyarıcı bir rol oynamıştır ve Rusya'nın Türkiye'yi Ermeni meselesi konusunda daha iyi anlamasını sağlamaktadır. Bunun yanında Batı destekli Ermeni çevrelerinin yeni ortaya attığı iddialardan bir tanesi de Türkiye'nin Ermenilere yönelik sözde 'soykırımı'na Rusya'nın da yardımcı olduğu ve Türkiye ile işbirliği yaptığıdır. Bu noktada Ermeni diasporası tarafından ciltlerce kitaplar yayınlanmaktadır. Türkiye ile Rusya'nın Ermenilere karşı ortaklaşa 'soykırım' yaptığı iddiasıyla basın toplantıları düzenlenmektedir. Tabi bu da Amerika'nın Ermenistan'ı Rusya'dan koparma politikasının bir parçasıdır. Bütün bunlar Türkiye'ye, Rusya'ya ve bölge ülkelerine Ermeni soykırım iddialarının asılsız ve siyasi amaçlı olduğunu göstermesi açısından bir fırsat vermektedir.

Kıbrıs değişmezi konusunda Türkiye açısından bugün önemli fırsatlar vardır ve uygun zemin hazırdır. Bir örnek vermek gerekirse; Güney Osetya meselesi, Kıbrıs meselesi ile ortak noktalar taşımaktadır. Savaştan bir ay önce, 2008 Temmuz'unda, Güney Osetya'da bulundum ve incelemeler yaptım. Kanımca Rusya'nın Kıbrıs'ı, Güney Osetya'dır, Türkiye'nin Güney Osetya'sı da Kıbrıs'tır. Rusya'nın çifte standart yapmaması ve Türkiye'nin Kıbrıs meselesini anlaması gerekir. Zaten aradaki benzerlikleri ayrıntılı bir şekilde ortaya koyduğumuzda Kıbrıs meselesi daha iyi anlaşılacaktır. Zaten o sırada bulunduğum konferansta da bunu anlattım. Ancak bunun için ilk önce Türkiye'nin KKTC'yi tanıma perspektifi olmalıdır

Dış politikanın bu üç değişmezi konusunda Türkiye, 10-15 yıl önce yakalayamadığı zemini bugün yakalama fırsatı bulmuştur, fakat bu zemini değerlendirip politikalarda ısrar etmek yerine değişmezlerini terk etme yoluna gitmiştir.

Türk dış politikasında ciddi bir yön arayışı olduğunu düşünüyor musunuz? Türkiye geçmişte Batı'ya alternatif aramış mıdır, şu an aramakta mıdır?

Perinçek: Öncelikle Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesini değerlendirmek gerekmektedir. Mustafa Kemal Atatürk dünyayı tanımlarken, dünyadaki temel çelişmenin mazlum milletler ile zalim milletler arasında olduğunu vurgulamıştır ve bu terimleri sık sık konuşmalarında/yazışmalarında kullanmıştır. Türkiye'nin Asyalı bir devlet olduğunu, Türk devriminin, dünya devriminin ve aynı zamanda Doğu devriminin bir parçası olduğunu, emperyalizmin 'mahv ve nabut' olacağını ve ortadan kalkacağını, sadece Kurtuluş Savaşı yıllarında değil, daha sonraki yıllarda da birçok defa vurgulamıştır. Batı ve Batılılaşma konusunda ise Türk devriminin önderleri Tanzimat'a yönelik yoğun eleştiriler getirmiştir. Bu eleştiriler, Batı taklitçiliğinin Türkiye'ye bir yarar getirmediği, tam tersine sömürgeleştirdiği yönünde olmuştur.

Batılılaşma kavramına bakarsak Türkiye'nin Atatürk, Mahmut Esat Bozkurt, Yusuf Kemal Tengirşek ve Yusuf Akçurular gibi devrim önderlerinin bu kavramı kullanmadığını görmekteyiz. Atatürk, Türkiye'ye 'Batılılaşma' değil 'çağdaşlaşma' veya 'muasır medeniyetler' seviyesine ulaşma hedefini koymuştur. Batılılaşma kavramını hiçbir zaman kullanmamıştır. Kendisine Amerika'nın mı yoksa İngiltere'nin mi yolundan gideceksiniz sorusuna "biz ne Amerika ne İngiltere olacağız, maymunlaşmayacağız, kendi özümüz gibi olacağız" ifadelerini kullanarak cevap vermiştir. Kurtuluş Savaşı yıllarında özellikle Batı tehdidinin en yoğun olduğu dönemde yine Doğu'ya dönmüş ve Doğu'daki Batı tehdidinden muzdarip devletler ile işbirliğine gitmiştir. Bu bağlamda temel müttefiklerinden biri de Sovyetler Birliği olmuştur. Rus arşivlerinde uzun seneler çalışmış ve binlerce belgeyi incelemiş biri olarak söylüyorum, o dönemin gazetelerine veya tarafların (Sovyet ve Türk yetkililerin) açıklamalarına baktığımızda, Atatürk döneminde Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında stratejik bir işbirliğinin var olduğunu görmekteyiz. Dolayısıyla Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile

"O dönemin gazetelerine veya tarafların (Sovyet ve Türk yetkililerin) açıklamalarına baktığımızda, Atatürk döneminde Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında stratejik bir işbirliğinin var olduğunu görmekteyiz."

işbirliği yalnızca Batı'ya bir seçenek aramak veya Batı'dan gelen tehdidi göğüslemek adına yapılmamıştır. Sovyetler Birliği ile işbirliğinin sadece Batı tehdidini dengelemek amacı ile yapılmadığı, bunun hem stratejik bir

“Türkiye, Batı'dan yönelen tehditleri bertaraf etmek için doğusunda bulunan ve aynı sorun ve tehditlerle karşı karşıya olan ülkelerle işbirliğine gitmiştir.”

işbirliği hem de bir anlamda mevzi tespiti olduğu, Atatürk'ün yaptığı mazlum ve zalim milletler ayrımında görmek mümkündür. Atatürk'ün 1938 yılında ölmeden önce bir dış politika vasiyeti bıraktığı bilinmektedir. İsmet İnönü, Tevfik Rüştü Aras, Kılıç Ali, Ali Fuat Cebesoy ve Kemal Tengirşek gibi isimler bunu aktarmıştır. Atatürk ölüm döşeginde, Sovyetler Birliği ile iyi ilişkilerin bırakılmaması gerektiğini en

yakın silah arkadaşlarına aktarmıştır. Dolayısıyla Türkiye, Batı'dan yönelen tehditleri bertaraf etmek için doğusunda bulunan ve aynı sorun ve tehditlerle karşı karşıya olan ülkelerle işbirliğine gitmiştir.

Türkiye'nin geçmişte yaşadığı tecrübelerden yola çıkarak bugününe baktığımızda Atatürk'ün dış politikasının temel noktalarından biri olan 'Doğuya dönme' politikasının uygulanması gerektiği görülmektedir. Bana göre bu bir seçenek değil, bir zorunluluktur. Türkiye'nin önünde iki seçenek vardır; birincisi Batı ile ittifak, ikincisi Doğu ile ittifak. Doğu'ya dönmenin bir zorunluluk olduğu kanısındayım, çünkü artık Türkiye Cumhuriyeti'nin Atlantik sularında yüzdürecek gemisi yoktur, gemi karaya oturmuştur. Artık Kemalist Devrim ve ulusal devlet ortadan kalkmaktadır. Millet dediğimiz kavram cemaatlerle, etnik veya mezhepsel olarak birbirinden ayrıştırılmaktadır. Diğer taraftan Türkiye ekonomisinin bugün Atlantik sularında ayakta kalma şansı yoktur ve aşağıya doğru batmaktadır. Dolayısıyla Türkiye'nin kendi milli devletini korumak için gerekli bir ittifaklar manzumesi yaratması günümüzde şart olmuştur. İşte bu ittifaklar manzumesi, ortak düşmana veya ortak tehdide karşı kurulacaktır. Bugün bunun karşılığının Avrasyacılık olduğu fikrindeyim. Bu fikir çok kutuplu dünyanın öngörüldüğü bir fikir olarak kabul edilebilir. Avrasyacılık, yani bu ittifaklar manzumesi, Avrasya devletlerinin güvenlik, savunma, ekonomi alanlarında gelişme, birbirleri ile işbirliği ve ittifak ihtiyacını karşılayacaktır. Bu devletler kimler diye bakacak olursak, en başta Rusya, Çin, Orta Asya Türk Cumhuriyetleri, İran ve Hindistan'ı görmekteyiz. Bu ittifaka önümüzdeki dönemde saydığımız sebeplerden dolayı zorunlu olarak yönelecek ülkelerin başında da Türkiye gelmektedir. Bahsettiğimiz bu ittifakın temel ilkeleri konusuna da değinmek gerekir. Türkiye, eğer bir Avrasyacı politika izleyecekse, bu politikanın temel ilkelerini iyi bilmelidir ve öncelikle Avrasyacılık politikalarını benimseyecek bir iktidarın oluşturulması gerekmektedir. Bunun yolu da Türkiye'deki

milli güçlerin Batı tehdidine -Batı'dan gelen Amerikan tehdidine- karşı birleşmesinden geçmektedir. Burada millet ve ordu birliği büyük önem taşımaktadır. Türkiye'deki bütün milli güçlerin, işçisinden, köylüsüne, milli sanayisinden, tüccarına kadar, Avrasyacılık politikalarını hayata geçirecek bir seçenek yaratmaları zorunludur. İkinci nokta, bölgeye yapılan müdahaleye karşı, bölge ülkelerinin birleştirilmesidir. Bu birleşmenin temel halkasını Türkiye, Suriye ve İran oluşturmaktadır. Çünkü Kuzey Irak'ta kurulan kukla devlet sadece Türkiye'nin değil, Suriye ve İran'ın da toprak bütünlüğünü tehdit etmektedir ve buna karşı birlikte hareket etmek gerekmektedir. Bunun haricinde, daha geniş çapta Avrasya ülkelerinin birleştirilmesi ve Çin, Rusya, Orta Asya Cumhuriyetleri ile ortak hareket edilmesi gerekmektedir. Diğer taraftan Türkiye'nin Batı Avrupa ve Japonya ile karşılıklı ve eşit çıkarlar temelinde ilişkilerini geliştirmesi önem taşımaktadır. Batı Avrupa'nın ara-güç olmasından faydalanılabilir. Önümüzdeki

“Türkiye'deki bütün milli güçlerin, işçisinden, köylüsüne, milli sanayisinden, tüccarına kadar, Avrasyacılık politikalarını hayata geçirecek bir seçenek yaratmaları zorunludur.”

dönemde Amerika ile Avrupa arasında yaşanan çelişkilerin derinleşeceğini öngörmek mümkündür. Bu bakımdan, Avrupa da ciddi önem taşımaktadır. Önemli bir diğer nokta ise Avrasya ülkeleri arasındaki problemlerin barışçıl yollarla çözülmesi meselesidir. Çünkü ABD, Avrasya ülkeleri arasında devamlı olarak çatışmalar çıkartarak, ülkeleri birbirlerine karşı kıskırtarak veya birbirlerine düşürerek bölgede etkin rol oynamak istemiştir. İran-Irak Savaşı ve Türkiye-Suriye arasındaki sorunlar (Türkiye Suriye'deki Müslüman Kardeşlere destek verirken Suriye de PKK'ya destek vermiştir) gibi bölgede yaşanan gerilimler, ülkelerin birbirleri ile iyi ilişkiler kurmasına ve yeteri kadar geliştirmesine engel olmuş ve neredeyse birbirlerine düşman olmaya itmiştir. Dolayısıyla Avrasya ülkeleri arasındaki sorunların barışçıl yollardan çözülmesi bu bakımdan önem taşımaktadır.

Avrasyacılık fikrini sadece dış tehditlere yönelik olarak algılamamak gerekmektedir. Türkiye'nin çıkarları, Batı'dan herhangi bir tehdit gelmese dahi, Avrasya ülkelerinin çıkarları ile örtüşmektedir. Peki neden? Öncelikle Batı, Fransız, Amerikan ve İngiliz devrimleri ile çok büyük bir atak yapmıştır. Köylüleri özgürleştirmiş, aydınlanmada önemli sıçramalar yapmış ve serbest piyasa ekonomisi kurmuştur. Bu bakımdan dünyadaki uygarlığın gelişiminde önemli bir aşama olmuştur. Feodal bağların çözülmesi ve kapitalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkarılması, o dönem açısından büyük bir devrim ve ileriye yönelik büyük bir adım olmuştur. Fakat bugünkü emperyalizm çağındaki Avrupa'ya baktığımızda kapitalizmin or-

taya çıktığı ilk dönemdeki mantığından tamamen koptuğunu tespit etmekteyiz. Verimlilik, kapitalist ekonominin temel taşlarından biridir. Fakat bugün dünya ekonomisi, *üçkağıt* ekonomisine dayanmaktadır. Verimlilik kavramı ortadan kalkmıştır ve borsalar esas rolü oynamaktadır. Çeşitli spekülasyon hareketleri ekonomiyi belirlemektedir. Dünya ticaretinde de esas gelir uyuşturucu ve silah ticaretinden sağlanmaktadır. Dolayısıyla dünya ekonomisinde, kapitalizmin doğuşunun mantığına ters düşen çürümüş, üretime dayanmayan, insanı tamamen ortadan kaldıran ekonomik ilişkilerin geliştiğini ve buna bağlı olarak da Batı toplumlarının büyük bir uçuruma doğru sürüklendiğini görmekteyiz. Diğer yandan uyuşturucu ve silaha yani insanı ortadan kaldıran unsurlara dayanan ekonomiler toplumu ortadan kalkmaktadır. Avrupa’da psikolojik tedavi gören insanların sayısı

“Büyük Ortadoğu Projesi’nin iki temel ayağı bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi Büyük İsrail, diğeri de Kuzey Irak’ta kurulan kukla devletin genişletilmesi projesidir.”

her gün artmaktadır. Küçük çocuklar eline silah alarak, okullarını basıp arkadaşlarını öldürerek büyük katliamlar yapmaktadır. Toplumlarının büyük bir çöküşe gitmesinin yanında, Batı medeniyeti doğayı da adım adım yok etmektedir. Artık öyle bir noktaya gelinmiştir ki, dünyanın tavanı ozon tabakası delinmiştir. Bu bakımdan Türkiye hiçbir tehdit ile karşılaşmasa dahi Batı’dan alabileceği çok da fazla

bir şey yoktur. Türkiye’nin geleceğinin gerçekte Doğu’da olduğunu ve dünya ekonomisinin de zaten artık Pasifik’e kaydığını söylemek mümkündür. Bugün Amerikan ekonomisi çökerken, Amerikalı en büyük stratejistler bile ekonomide Atlantik çağının bitip Pasifik çağının başladığını ifade etmektedir. Bu bakımdan da Avrasyacılık fikri sadece tehdidi göğüslemek açısından değil, Türkiye’nin uzun vadeli projeleri açısından da büyük önem taşımaktadır. Sonuç olarak, Türkiye’nin büyük bir arayış içerisinde olduğunu düşünüyorum. Türkiye’nin Amerika ile sözde müttefikliği tartışılır duruma gelmiştir. Türkiye’nin Soğuk Savaş döneminde asla yan yana gelmeyeceği ülkeler ile ortak hareket edebileceği, bugün birçok kesim tarafından dile getirilmektedir ve bunların dile getirilmesi ve gerçekleştirilmesi büyük sorumluluktur.

Türkiye’nin Batı ile ittifak ilişkilerinde (NATO, AB, vd.) ciddi sorunlar görüyor musunuz?

Perinçek: Evet, ciddi sorunlar vardır. ABD’nin temel stratejisi, Orta Asya’yı ve Orta Asya’daki enerji kaynaklarını ve enerji yollarını kontrol etmektir. Amerika’nın buradaki temel stratejisi, aslında bir taraftan bölgedeki enerji kaynaklarını kontrol etmek, diğer taraftan da Avrasya’nın *heart*

land yani kalbine yerleşerek kendisine karşı doğabilecek Rusya, Çin gibi rakiplerini de kontrol altında tutarak onları engellemektir. ABD'nin temel hedefi bu stratejiyi sürdürülebilir kılmaktır. Amerika'nın Orta Asya'ya yerleşmesindeki temel sıçrama noktalarından bir tanesi de Ortadoğu'dur. ABD, Ortadoğu'ya yönelik Büyük Ortadoğu Projesi'ni geliştirmiştir. Daha önce de belirtildiği gibi bu proje çerçevesinde, Condoleezza Rice Fas'tan Çin'e kadar 24 Müslüman ülkenin sınırlarını değiştireceğini açık bir şekilde ifade etmiştir. Bunun haritaları yayınlanmaktadır. Hatta bu projenin haritalarının NATO toplantılarında Türk subaylarının önüne konduğunu Türk mediasından takip ediyoruz ve örnekleri her gün çoğalmaktadır. Büyük Ortadoğu Projesi'nin iki temel ayağı bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi büyük İsrail, diğeri de Kuzey Irak'ta kurulan kukla devletin genişletilmesi projesidir. Irak'taki kukla devlet sadece Cumhuriyetçilerin ya da Bush'un dileği değildir, buna da aldanmamak gerekir. 1990'lardan beri Amerika'da Demokratlar ve Cumhuriyetçiler Irak'ın üç bölünmesi fikrini savunmuşlardır. Clinton döneminde bununla ilgili adımlar atılmıştır. Clinton'un önemli danışmanları konuyu savunur yazılar yazmışlar ve Clinton'a mektuplar göndermişlerdir.

Amerika Birleşik Devletleri görmektedir ki Kuzey Irak'taki kukla devlet 1) güneye doğru; 2) batıya, Telafer'de bulunan tahıl yataklarına doğru; 3) kuzeye, Kerkük petrollerine ve Türkiye topraklarına doğru genişletilmezse yaşamayacaktır. Bu temelde 2003 yılında Türk subaylarının başına çuval geçirilmesi olayından sonra, Delta Force'un, Amerika'nın özel kuvvetlerinin peşmergeleri eğitmesi ve Amerika Birleşik Devletleri'nin PKK'ya 125 milyon dolar para aktarması, Barzani ve Talabani'ye para yardımı yapması basına yansıyanlardan sadece birkaç tanesidir. Bu yardımlar Milliyet gazetesinde manşet olmuştur. Türkiye'ye yönelik yaşanan son terör olayları Kuzey Irak merkezlidir ve dolayısıyla Amerika'nın kontrolündedir. Amerika ile Türkiye'nin karşı karşıya gelmesi, Türkiye ile Amerika arasında ciddi problemlerin olduğunun açık bir göstergesidir. Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde, Amerika'nın NATO'ya yeni bir misyon verdiğini de görmekteyiz. SSCB dağılmadan önce, Soğuk Savaş döneminde bir komünizm tehdidi algılaması vardı ve NATO, bu bakımdan kendi mantığı içinde bir anlam taşımaktaydı. Fakat Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, NATO işlevini tamamen yitirmiştir. Bundan sonra NATO, ABD'nin kendi sözde müttefiklerini kontrol altında tutmak ve kendisine rakip olarak ortaya çıkmalarını engellemek amacıyla devamlılığını sağladığı bir kuruluş oldu. Bununla birlikte NATO'nun yeni tehdit algılamaları yaratması ihtiyacı ortaya çıktı. İşte Büyük Ortadoğu Projesi ve uluslararası terörizm bu yeni "gereksinimin" parçalarıdır. NATO, artık Amerika'nın müttefiklerini (Avrupa da dâhil) kontrol altında tutmak ve onların kendi amaçları doğrultusunda kullanılmasını sağlayacak bir araç haline gelmiştir.

NATO'nun Türkiye'de yarattığı önemli sorunlardan bir tanesi, 1950'lerde Türkiye'nin NATO'ya girişi ile birlikte her NATO ülkesi içerisinde kurulan Gladyo'nun, Türkiye'de de kurulmasıdır. Bu oluşum Türkiye'deki birçok örtülü operasyonun, çeşitli mezhepsel-etnik ayrımcılığın kışkırtılmasının ve Türkiye'nin aydınlarını kaybetmesinin en önemli tetikleyicisi olmuştur. Her NATO üyesi ülkede yapılmış olduğu gibi, Türk Devleti içerisinde de bir merkez oluşturulmuştur. Bugün NATO'ya üye ülkeler içerisinde Gladyo yapılanmaları ortaya çıkmaktadır. Bu durum Türkiye'nin NATO ile yaşadığı ciddi sorunlardan biridir.

Avrupa Birliği'ni (AB) değerlendirecek olursak, aslında Türkiye'nin AB'ye girişi bile bir Amerikan projesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Amerika burada iki amaç gütmektedir. Türkiye'nin AB'ye giriş süreci bunlardan bir tanesidir. Amerika, kendisine bir rakip çıkmasını kesinlikle istememektedir. AB ise, özellikle Fransa ve Almanya eksenli olarak ciddi bir devlet yapılanmasına giderek, bölgede söz sahibi ekonomik bir güç olmayı hedeflemektedir. Almanya ve Fransa nasıl birer sıkı devlet örgüsüne sahipse, AB de bu şekilde bir devlet yapılanmasına gitme amacı gütmektedir. Böyle bir yapılanma ise ABD'nin işine gelmemektedir. ABD, AB için daha gevşek ve kendisi ile rekabet edemeyecek düzeyde zayıf bir yapılanma tercih etmektedir. Bu bakımdan da Amerika, AB'ye, Türkiye gibi ülkeleri yamayarak Avrupa'nın birleşme sürecinin önüne geçmekte ve on-

“Türkiye'nin AB'ye girişi bile bir Amerikan projesi olarak karşımıza çıkmaktadır.”

ları oyalarken, ciddi bir yapılanmanın önüne geçmeye çalışmaktadır. Baktığınız zaman, Avrupa tarafı Türkiye'yi ne zaman üyeliğe almayacağını söylese Amerika devreye girmekte ve AB'nin Türkiye'yi alması için sözde bir arabuluculuk rolüne soyunmaktadır. Bu

da Amerika'nın asıl hedefinin önemli kanıtlarından bir tanesidir. Amerika'nın ikinci hedefine baktığımızda, AB'ye giriş süreci ile birlikte Türkiye'yi, AB kapısına bağlı bir şekilde parçalamak istediğini görmekteyiz. Her geçen gün bu süreç çerçevesinde Türkiye'den daha da fazla taleplerde bulunmaktadır. Bu taleplerin Türkiye'nin ulusal çıkarlarını ortadan kaldırdığı, etnik bölücülük, mezhepsel meseleler, Fener Rum Patrikhanesi ile ilgili meseleler, Kıbrıs meselesi, Ege meselesi ve Türkiye'nin ulusal ekonomisi açısından sorun yaratan örneğin Gümrük Birliği'ne girilmesi gibi konuların yıkımlar yarattığı açıktır. Dolayısıyla Türkiye, Avrupa kapısına bağlanmıştır; ancak ne içeri alınmaktadır, ne de o kapıdan uzaklaşmasına izin verilmektedir. Bu şekilde Amerika Türkiye'yi Avrupa kapısında istediği kıvama getirerek parçalayacaktır. İsteddiği kıvama getirmektedir üstelik! AB Türkiye'yi beş sene, on sene diyerek, aday adaylığı, aday üyeliği sözleriyle oyalamaktadır. Bu oyalama ile Türkiye'nin başka tarafa yönelmesini (Rusya, Çin vs.) ve diğer ülkeler ile işbirliğine gitmesini de en-

gellemektedir. Sonuç olarak, Türkiye'nin Batı ile hem AB açısından, hem de NATO açısından ciddi problemleri vardır.

Türkiye'nin NATO ile olan ittifakı Türkiye'ye hangi faydaları sağlamıştır. Maliyeti ne olmuştur? Maliyeti kârından çok mudur?

Perinçek: NATO üyeliği Türkiye'ye fayda sağlamamıştır, tam tersine Türkiye'nin NATO üyeliği sebebiyle kayıpları çok fazladır. Bu kayıpları tek tek sıralayacak olursak; en temel kayıp, Türkiye'nin NATO'ya girmesi ile birlikte bağımsız dış politikasını kaybetmesidir ve bu temelde Amerika'ya bağımlı hale gelmesidir. Hatta kayıplarımız NATO'ya girmeden, NATO'ya girmenin bedelini ödemekle başlamıştır. Bu bağlamda Türkiye'nin savunulması ile ilgili olmayan Kore Savaşı'nda 741 şehit verilmiştir. Türkiye, elbette kendi vatanını savunmak için şehitler verebilir, bunun hesabı yapılmaz. Ama Türkiye'nin milli çıkarları ile hiçbir alakası olmayan Kore'de 741 şehit vermesi ciddi bir kayıptır. İkinci olarak Türkiye, NATO üyeliği ile Batı tarafından yutulma sürecine girmiştir. Bu süreçte Türkiye'den devamlı olarak istenen, Türkiye'nin kendi tarihi ile hesaplaşmasıdır. Yine bu süreç ile birlikte Türkiye'ye çeşitli dayatmalar yapılmaktadır; Kemalist Devrim'den, bağımsız dış politikasından vazgeçmesinin ve gerekirse ılımlı İslam'ı benimsemesinin dayatılması bunlara örnektir. Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşunun temel ilkelerini ve Kemalist Devrim'i kaybetmektedir. Yine NATO'ya giriş süreci ile Türkiye Gladyonun faaliyetlerinden ötürü büyük acılar çekmiştir. Türkiye, kendisine karşı yapılmış olan faaliyetlerden büyük zararlar görmüştür. Türkiye'de Maraş, Çorum, Sivas gibi katliamların ve mezhepsel çatışmaların Gladyo tarafından kışkırtıldığını biliyoruz. 1990'lara baktığımızda, PKK'nın 'Çekiç Güç' tarafından desteklendiğinin, o dönemin en üst düzey generalleri tarafından dile getirildiğini görmekteyiz. Bu süreç aynı zamanda Türkiye'nin milletleşme sürecini de sekteye uğramıştır. Gerek 'Yeşil Kuşak' projeleri ile gerekse de etnik çatışmaların kışkırtılması sebebiyle Türkiye milletleşme sürecini tamamlayamamıştır. Millet, tarikatlara ve çeşitli etnik ögelere bölünmektedir. Türkiye'nin aydınları yine Gladyo faaliyetleri sonucunda katledilmişlerdir. Türkiye Uğur Mumcu'yu, Ahmet Taner Kışlalı'yı kaybetmiştir. Hatta Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in bile bu temelde, Kuzey Irak'taki oluşuma karşı çıkmasından dolayı katledildiği ve bunun bir kaza olmadığı bugün artık net bir şekilde bilinmektedir.

“NATO üyeliği Türkiye'ye fayda sağlamamıştır, tam tersine Türkiye'nin NATO üyeliği sebebiyle kayıpları çok fazladır.”

Türkiye'nin ekonomisi de bu uğurda büyük zarar görmüştür. Başında da ifade edildiği gibi NATO planları çerçevesinde Amerika'nın yürüttüğü projeler, Türkiye'yi kendi komşuları ile kimi zaman kavgalı duruma, kimi zaman da düşman durumuna getirmiştir. Türkiye'nin NATO'ya girmesinin önemli faturalarından bir tanesi 12 Mart ve 12 Eylül'dür. Türkiye'deki CIA istasyon şefinin dediği, 'bizim oğlanlar' eli ile iki tane Amerikancı darbe yaşamıştır Türkiye. Dolayısıyla Türkiye'nin NATO'ya girmesinin faturası aslında oldukça ağır olmuştur.

NATO üyeliğinin Türkiye'ye güvenlik sağladığı da söylenir. Özellikle SSCB'nin toprak talepleri, bu argümanı kuvvetlendirmek için sıklıkla kullanılır. O dönemde Sovyetlerin talep ettiği iddia edilen iki temel konu vardı. Bunlardan birincisi Boğazlarda üs talebi, diğeri de Kars ve Ardahan'dır. Üs talebi esasında Sovyetler Birliği'nin Boğazları ortak savunma talebidir. Çünkü İkinci Dünya Savaşı sırasında çeşitli Alman gemilerinin Karadeniz'den geçmesi gibi olayların yaşanması Rusya'yı rahatsız etmiştir. Dolayısıyla Rusya böyle bir talepte bulunmuştur. Daha sonra 1953'te gönderilen bir nota ile SSCB'nin bundan vazgeçtiği açıklanmıştır. Toprak talebi ile ilgili ise hiçbir resmi talep bu güne kadar Türkiye'ye yansımamıştır. Bununla ilgili olarak çeşitli dedikoduların üretildiğini görmekteyiz. Bu dedikodular aslında Türkiye ile Rusya arasında çok sık olarak çıkartılmıştır. Kurtuluş Savaşı yıllarında, Türkiye ile Rusya'yı, Kafkasya'da karşı karşıya getirmek için İngilizlerin ve Fransızların bu temelde projeler geliştirdikleri ve kışkırtmalar yaptıkları bilinmektedir. Londra Konferansı'nda Bekir Sami Bey ile görüşmeler yapıp kendisine Türkiye'nin himayesinde bir Kafkas devleti kurulması için çeşitli gizli anlaşmalar imzalatmışlardır. Bu gizli anlaşmayı da el altından Ruslara vermişlerdir. Moskova Konferansı sırasında "bakın Türkler arkanızdan bu şekilde iş çeviriyorlar" diyerek Türkiye ile SSCB'yi Kafkasya'da ve bölgede devamlı olarak karşı karşıya getirmeye çalışmışlardır. Aynı durum Musul meselesi tartışılırken de olmuştur. Türkiye ile SSCB Musul meselesi tartışılırken Paris'te bir anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşma 1945'e kadar uzatılan çok önemli bir anlaşmadır. Örneklerden de anlaşılacağı gibi, bu tür girişimler Türkiye ile Rusya'yı karşı karşıya getirme, işbirliğini engelleme çabalarıdır ve tarih boyunca Batı'nın temel politikalarından biri olmuştur. Çünkü ne zaman Türkiye ile SSCB bölgede karşı karşıya gelse, Batılı devletler bölgedeki planlarını daha rahat bir şekilde gerçekleştirebilmişlerdir. Tersine; ne zaman Türkiye ile Rusya yan yana gelse, Batı'nın bölgedeki planlarını gerçekleştirme şansı azalmıştır. Osmanlı döneminde bile, Osmanlı-Rus savaşlarından en fazla kâr eden Türkiye ya da Ruslar değil, Batılılar olmuştur. İki devlet birbirine düşünce ve birbirlerini kırınca doğan otorite boşluğundan yine Batılılar yararlanmışlardır. Bu yüzden 1945'ten sonra ortaya atılan bu iddiaların da esas olarak bu durumun propagandası olduğunu söyleyebiliriz. Şunu da

eklemek gerekir ki, Sovyetlerin Türkiye'den toprak talebini ilk olarak Amerikalı diplomatlar, Türk diplomatların kulaklarına fısıldamışlardır. Bunları yazılan anılarda ve belgelerde rahatlıkla görebiliriz. Hatta o dönemde Tevfik Rüştü Aras, Amerikalılar tarafından Türkiye'ye, Sovyet ajanı olduğu iddiasıyla şikâyet edilmiştir ve bu durum Amerikan belgelerine yansımıştır.

Türkiye o dönemde aslında kendi cephesini bir şekilde değiştirmektedir. Toprak talebi iddiaları da cephe değişikliğinin bir bahanesi olarak kullanılmıştır. Böyle bir talep var mıdır? Bir defa böyle resmi bir talep yoktur. Boğazları ortak savunma talebi vardır ve resmidir. Toprak talebiyle ilgili olarak Gürcistan'da veya Ermenistan'da bazı profesörlerin yazdıkları yazılar veya makaleler bulunmaktadır. Oysa 1953 yılı Haziran ayında Sovyetler Birliği yayınladığı notada Boğazlar'la ilgili talebinden vazgeçtiğini açıklamıştır. Moskova, yani SSCB hükümeti, Türkiye'ye karşı hiçbir toprak iddiasında olmadığını resmen ilan etmiştir. Toprak talebinin kaynağının ise Gürcistan ve Ermenistan hükümetleri olduğuna işaret edilmiş ve Moskova tarafından bu talebin benimsenmediği vurgulanmıştır. Hatta Moskova'nın teşvikiyle Gürcistan ve Ermenistan'ın bu taleplerinden vazgeçirildikleri ima edilmektedir. Açıktır ki, Boğazlar meselesiyle ilgili SSCB hükümetinin taleplerinden bahsedilirken, toprak talebi kesinlikle kabul edilmemektedir. Sonuç olarak, Sovyetler Birliği hükümetinin toprak

“Sovyetler Birliği hükümetinin toprak talebini kanıtlayacak hiçbir belge yoktur ve Molotov’un 30 Mayıs 1953 notası Ermeni ve Gürcü hükümetlerini işaret etmektedir.”

talebini kanıtlayacak hiçbir belge yoktur ve Molotov'un 30 Mayıs 1953 notası Ermeni ve Gürcü hükümetlerini işaret etmektedir. Olsa olsa Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı yıllarında iyi komşuluk ilişkilerine sığmayacak hareketleri, Atlantik'e kayması ve Karadeniz politikası sonucu Moskova'nın, Ermeni ve Gürcü taleplerini Türkiye'ye karşı bir baskı politikası ve pazarlık unsuru olarak kullanmış olabileceğini düşünebiliriz. Ancak kesin olan Batı'nın ve Türkiye'deki işbirlikçilerinin bu meseleyi, Türkiye'yi Atlantik kampına çekmek için çok iyi kullandığıdır. Daha Kurtuluş Savaşı yıllarından beri oynanan oyundan bu sefer sonuç alınmıştır.

Sizce Türk Dünyası Türkiye'nin mevcut ilişkilerine alternatif olabilir mi?

Perinçek: Türk Dünyası, Türkiye'nin mevcut ilişkileri açısından bir seçenek değil, zorunluluktur. Türkiye'nin Türk Dünyası ile, özellikle de Orta Asya'daki Türk Cumhuriyetleri ile çok ciddi tarihsel, kültürel ve etnik

bağları bulunmaktadır. Ayrıca dünyanın ekonomik kaynaklarının çok ciddi bir kısmı da o coğrafyada bulunmaktadır. Tarihsel ve kültürel ilişkilerin yanında Türkiye, bölge ile çok ciddi ekonomik ilişkiler kurmalıdır. Türkiye'nin Türk Dünyası ile ilişkileri özellikle 1990'lı yıllarda başlamıştır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından ABD, Orta Asya'daki enerji kaynaklarını kontrol altında tutmak ve Çin ile Rusya arasında tampon bölge oluşturmak amacı ile bölgeye yönelik yeni bir strateji geliştirmiştir. Ne yazık ki Türkiye 1990'lardan başlayarak, Türk Dünyası'na yönelik politikalarını ABD'nin Rusya stratejisi çerçevesinde oluşturmuştur. Amerika, Rusya ile Çin'i bertaraf etmek, Rusya'yı bölmek ya da o bölgede Türk unsurları veya Türk topluluklarını Rusya'ya karşı kullanmak amacı ile çe-

“Türkiye 1990'lardan başlayarak, Türk Dünyası'na yönelik politikalarını ABD'nin Rusya stratejisi çerçevesinde oluşturmuştur.”

şitli stratejiler belirlemiş ve bu yönde politikalar izlenmiştir. 1995'te Çiller Özel Örgütü, ABD adına, Azerbaycan'da darbe tezgâhlamıştır. Haydar Aliyev, TBMM kürsüsünden yaptığı konuşmada Çiller'in yüzüne bakarak “bana bu darbeyi tezgâhlayanlar bugün karşımda oturmaktadırlar” diyerek seslenmiştir. Bu Amerikan darbe girişimini, Aliyev'e son anda, o dönem Tür-

kiye Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel haber vermiştir. Yine bakıyorsunuz Özbekistan'da Kerimov'a yönelik suikastlar tezgâhlanmıştır. Bunun içerisinde oradaki cemaat okullarının rol oynadığını Kerimov kendisi açıklamıştır ve bu okulları kapatmıştır. Ayrıca Türkiye'ye vize uygulaması başlatmıştır. Yani kardeş olduğumuz ve aynı kanı taşıdığımız Türk Dünyası'na Amerikan projeleri ile gittiğimiz zaman, bölgeden dışlanmakta olduğumuzu görmekteyiz. Bölge ülkelerini Rusya'ya veya Çin'e karşı kışkırtan projeler ile gittiğimiz zaman oralarda bir sonuç elde edememenin ötesinde dışlandığımızı da görmekteyiz. Hatta Kerimov o dönemde Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel'e, “bana Atatürk ile gelecekseniz gelin” demiştir. Dolayısıyla Türkiye, ne zaman bölgeye Amerikan projeleri ile gitse oralardan kovulmuş ve bir başarı elde edememiştir.

Bugüne baktığımızda bir süre ara verilmiş olan Amerikan projelerine (örneğin çeşitli suikast girişimleri veya Amerika adına oralarda faaliyetler, darbe planları) yeniden başvurulmakta olduğunu görüyoruz. Abdullah Gül'ün son Kırgızistan ziyaretinin tek bir amacı vardır, o da Amerika'nın Kırgızistan'daki üslerinin süresinin uzatılması için aracılık etmektir. Bu durum, diplomasi çevrelerince hiç de saklanmamaktadır. Kırgızistan bu üsleri kapatacağı, fakat Abdullah Gül'ün gitmesi ile süreleri de uzatılmıştır. Diğer taraftan Türkiye'nin Ermenistan açılımına ve Ermenistan ile ilişkileri normalleştirme politikalarına baktığımız zaman, yine Amerikan

güdümlü bir politika izlendiği görülmektedir. Azerbaycan ile Türkiye'nin arası açılmaktadır. Ayrıca yaşanan son Sincan-Uygur olaylarında Başbakan Erdoğan'ın diplomasiye sığmayacak açıklamaları, Türkiye'nin dış politikadaki geleneklerine kesinlikle uymamaktadır. Türkiye bugün Amerika adına sahte Türkçülük maskesi altında, Amerikan projelerinin o bölgeye dayatılmasındaki önemli aktörlerden bir tanesidir. İran'da da benzer oyunlar kurulmuştur. Örneğin oradaki Azeri ayrılıkçılığı, bir dönem Türk gladyosu tarafından desteklenmiştir ve bu da Amerika adına İran'da iç karışıklıklar çıkartarak İran'ı bölmek veya zaafa uğratmak için yapılmıştır. Bu girişimler sonuçsuz kalmış ve başarıya ulaşmamıştır. Fakat Türkiye kendi soydaşları ile birleşmek bir yana onlardan uzaklaşmıştır. Çünkü Orta Asya'daki Türk Cumhuriyetleri'nde, Rusya'daki özerk bölgelerde ve SSCB dağıldıktan sonra bağımsızlığını ilan eden cumhuriyetlerdeki Türkler, Rusya ve Çin ile hem ekonomik hem kültürel, hem de siyasi olarak kopmaz bağlara sahiptir. Siz bu bağları Amerika adına sabote etmeye kalkıştığınızda zaten başarısız olur ve dışlanırsınız. Bu bakımdan Türkiye'nin aslında, kesinlikle ve kesinlikle Türk Dünyası ile çok iyi ilişkiler kurması ve geliştirmesi gerekmektedir. Fakat girişimler Amerikan çıkarları adına ve Amerikan projeleri yoluyla değil, Türkiye'nin kendi projeleriyle ve bölgenin çıkarları gözetilerek yapılmalıdır.

“Türkiye'nin Ermenistan açılımına ve Ermenistan ile ilişkileri normalleştirme politikalarına baktığımız zaman, yine Amerikan güdümlü bir politika izlendiği görülmektedir.”

ABD'ye karşı Rusya, İran ve/veya Çin ile ittifak önerilerini nasıl değerlendiriyorsunuz? Türkiye bu ülkeler için ABD ve Avrupa ile ilişkilerinde hangi radikal adımları atabilir/atmalıdır?

Perinçek: Öncelikle belirtmek gerekir ki, Türkiye'nin temel sorunları olan bölücü terör, etnik ayrımcılık, mezhepsel/dini ayrımcılık ve ekonomik sorunlar, adı geçen devletlerin de bir şekilde temel sorunlarıdır. Türkiye bu sorunları Batı tehdidi altında yaşamaktadır. Bu bakımdan, Türkiye'nin birbirlerinin toprak bütünlüğüne saygı, iç işlerine karışmama ve eşit haklı ilişkiler temelinde bu ülkeler ile mutlaka işbirliğine ihtiyacı vardır. Neden? Çünkü ABD'nin tehditlerini dengelemek ve kendi ulusal devletini sürdürerek parçalanmasını önlemek ancak böyle bir işbirliği ile mümkün olabilir. Bu işbirliği, Türkiye açısından zorunludur.

Kısaca Rusya'yı ele alacak olursak; özellikle 1950'lerden sonra Sovyetler Birliği, emperyalist bir devlet haline gelmiştir. Amerika ile birlikte dünyanın paylaşımında temel emperyalist kuvvetlerden biri olmuştur.

Fakat 1990'lara geldiğimiz zaman Sovyetler Birliği parçalanmış ve paylaşanlar kutbundan, yani Amerika ile paylaşma konusunda rekabet eden bir devletten, paylaşılanlar veya parçalanılanlar kutbuna düşmüştür. Sonrasında ve hala da bölünme tehdidi ile karşı karşıya kalmıştır. Bugün Rusya, Amerika tarafından kuşatılmaktadır. Dolayısıyla Rusya 1990'lar ile birlikte kaderini aslında yine o parçalanılan, paylaşılan devletler ile

“Çin’de bugün lisede okutulan ders kitaplarının birinci sayfasında Atatürk’ün resmi bulunmaktadır. Lisede okutulan ders kitabını açıyorsunuz ve karşınıza Atatürk’ün, Lenin’in ve Gandhi’nin resimleri çıkıyor.”

birleştirmek zorunda kalmıştır. Bu bakımdan Amerika’nın bu hegemonyasına, dünya jandarmalığına karşı Türkiye ile Rusya’nın ortak hareket edebileceği birçok nokta vardır. Osetya ve Kıbrıs örneklerinden yola çıkarsak -ki bu iki örnek birbirine çok yakındır-, bu benzerliklerden faydalanılabilir. İki meselede de Amerika’nın parmağı vardır. Benzerliklerden yola çıkılarak, ortak adımlar atılabilir. Örneğin milli güvenlik açısından yaklaşılarak işbirliği geliştirilebilir.

Dünyanın en büyük petrol ve gaz yatakları yine bu ülkede bulunmaktadır. Dolayısıyla Türkiye ekonomisi açısından ciddi bir ortaklık kurulabilir. Her ne kadar bölünmüş ve parçalanmış olsa da hala dünyanın en büyük askeri kuvvetlerinden biri Rusya’dır. Rusya, yine bu açıdan, Türkiye’nin önümüzdeki süreçte karşılaşacağı tehditleri bertaraf etmek ve caydırmak açısından işbirliği yapabileceği ülkelere biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Çin’e baktığımız zaman, Çin de dünyada büyüyen bir ekonomi olarak ciddi öneme sahiptir. Önümüzdeki on yılda da dünyanın en büyük birinci ekonomisi olacağı uzmanlar tarafından ifade edilmektedir. *Der Spiegel* dergisi bundan dört-beş sene önce bir kapak yapmıştı; kapakta Çin ejderhası, Amerikan kartalını boğazlamaktaydı. Dünyanın her yerinde Atlantik çağının bittiği, Pasifik çağının başladığı, dünya ekonomisinin artık Pasifik’e kaydığı ifade edilmektedir. Diğer taraftan AB’ye giriş sürecinde, Türkiye’den devamlı olarak beklenen, Kemalist Devrim’den vazgeçmesi ve Avrupa kulübüne girmek için onların dayattığı koşulları yerine getirmesidir. Çin’de bugün lisede okutulan ders kitaplarının birinci sayfasında Atatürk’ün resmi bulunmaktadır. Lisede okutulan ders kitabını açıyorsunuz ve karşınıza Atatürk’ün, Lenin’in ve Gandhi’nin resimleri çıkıyor. Batı’dan size “Kemalist Devrim’i yıkın, ortadan kaldırın” mesajı verilirken, Çin’de okutulan kitabın ilk sayfalarında Atatürk’ün fotoğrafı bulunmaktadır.

İran, çok önemli bir diğer aktördür. Özellikle Kuzey Irak’ta kurulan kukla devlete karşı yapılacak mücadelede ve alınacak tedbirlerde İran’ın

önemi büyüktür. İran düzenli olarak Kandil Dağı'na ve yakın bölgelere, her ne kadar bizim basınıımızda tek cümle ile yer alıyor olsa da, çeşitli harekâtlar düzenlemekte ve bombardımanlar yapmaktadır. Fakat Amerika'nın Türkiye'ye yönelik gerçekleştirmediği ve asla gerçekleştirmeyeceği vaatleri manşetlerden verilmektedir. İran'ın bugün net olarak oradaki oluşuma karşı bir savaş verdiği görülmektedir. İran, Türkiye açısından ciddi bir ekonomik partner olma özelliğini de taşımaktadır.

Türkiye, ne tür radikal çıkışlar yapabilir veya yapmalıdır sorusuna geline... Bir defa Türkiye NATO'dan kesinlikle çıkmalıdır. Türkiye NATO'dan çıkmadan ne Gladyo illetinden kurtulabilecektir ne de kendi bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü sağlayabilecektir. Bugün artık Türkiye'nin NATO'da bulunması, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü tehdit eder bir hale gelmiştir. Türkiye, AB'ye üyelikten kesinlikle çekilmelidir. Türkiye, söz konusu üyelikten çekildiği anda Türkiye ile AB ilişkileri çok daha iyi hale gelecektir. Avrupalı ülkeler Türkiye'nin AB'ye alınmayacağını defalarca açıklamıştır. Sarkozy ve Merkel bu düşüncelerini hiç çekinmeden ifade edebilmektedirler. Dolayısıyla Türkiye'yi AB'ye almayacakları kesindir ve buradaki ısrar aslında iki tarafa ve iki taraf arasındaki ilişkilere de zarar verme noktasına gelmiştir. Eğer Türkiye, AB üyeliğinden çekilirse ikili ilişkiler çok daha iyi konuma gelecektir ve normalleşecektir. Yani Türkiye masada eşit konumda oturabilme şansına sahip olacaktır. Aslında bunun tarihte önemli örnekleri de vardır. Türkiye Kurtuluş Savaşı yıllarında direnmeye başlamıştır, direnmeye başlaması ile birlikte ilk önce İtalyanlar, arkasından da Fransızlar savaştan çekilmişlerdir ve Türkiye ile anlaşma imzalamışlardır. Hatta Fransızlar, Türkiye'nin direnmesinin ardından sözde haklarından vazgeçtikleri için İngiltere'nin Türkiye üzerinde söz sahibi olmasını istememiştir. Dolayısıyla İngiltere ile aralarında bir taraftan işbirliği varken, diğer taraftan rekabet içinde olmuşlardır. Avrupa'da Türkiye'nin prestijini en fazla arttıran olay 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesidir. Türkiye'nin 1 Mart Tezkeresi'ni reddetmesinden üç gün sonra PKK Avrupa'da yasadışı ilan edilmiş ve büroları basılmıştır. Türkiye dik durduğu sürece Avrupa ile ilişkileri gelişir. ABD'ye boyun eğmeye devam ederse de Avrupa için pay kapılması gereken bir pasta olmaya devam eder.

“Türkiye NATO'dan kesinlikle çıkmalıdır. Türkiye NATO'dan çıkmadan ne Gladyo illetinden kurtulabilecektir ne de kendi bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü sağlayabilecektir.”

Türkiye açısından ciddi seçeneklerden bir tanesi Şanghay İşbirliği Örgütü'dür. Putin iki defa Başbakan Erdoğan'ı yani Türkiye'yi gözlemci sıfatıyla ŞİÖ'ye davet etmiştir. Fakat Türkiye buna bugüne kadar ne menfi

ne de müspet bir yanıt vermiştir. ŞİÖ'nün kuruluş nedenine baktığımızda etnik bölücülüğe, mezhepsel ve dini terörizme karşı işbirliği amacını görmekteyiz. Türkiye'nin de benzer sorunlarla karşı karşıya olduğunu biraz önce belirtmiştik. Türkiye'nin yaşadığı sorunların ŞİÖ kuruluş belgesine yansıdığını görmekteyiz. Bu bakımdan Rusya, Çin ve İran ile ilişkiler mutlaka geliştirilmelidir. Türkiye NATO'dan çıkmalıdır ve AB adaylığından da çekilmelidir.

İslam Dünyası Türkiye için bir alternatif olabilir mi?

Perinçek: İslam Dünyası'nı fotoğrafın parçalarından biri olarak değerlendirmek gerekir. İslam Dünyası'nda Türkiye açısından öne çıkan ülkeler defalarca belirttiğimiz gibi Suriye ile İran'dır. Kuzey Irak'taki kukla oluşuma karşı, öncelikle Türkiye'nin çok hızlı bir şekilde İran ve Suriye ile ortak bir harekete geçmesi gerekmektedir. Bunun yanında Türkiye'nin İran ve Suriye ile çok geniş tarihsel ve kültürel bağları da bulunmaktadır. Her üç devletin kültürleri ve tarihleri birbirleriyle iç içe geçmiştir. İran'a da, Suriye'ye de gittim. Gittiğim her yerde Osmanlı veya Selçuklu eserlerini görmek mümkün. İran'ın kuzeyinde Türkçe konuşarak anlaşabilirsiniz. Güneyinde Kaşkay Türkleri vardır. Yani bu ülkelerin dil-

“Türkiye, İslam Dünyası ile ilişkilerini mutlaka geliştirmeli, Büyük Avrasya Projesi çerçevesinde kendi toprak bütünlüğü adına da özellikle İran ve Suriye ile de çok ciddi ilişkiler kurmalıdır.”

leri ve kültürleri iç içe geçmiştir ve aslında aynı uygarlığın aynı toprakların parçalarıdır. Bu bakımdan da bu ilişkiler değerlendirilmelidir. İran, hem pazarı hem de doğal kaynakları açısından ekonomik anlamda da çok ciddi imkânlar sunmaktadır. Türkiye'nin bölgeyle ekonomik ilişkilerini bugün olduğundan çok daha fazla geliştirmesi mümkündür. Yine bölgede Filistin, vicdani açıdan Türkiye'nin önemli meselesidir. Fakat yukarıda da belirttiğimiz

gibi, İslam Dünyası ile ilişkilerimizi sekteye uğratan politikalar izlenmektedir. 1 Mart Tezkeresi kabul edilmemiştir ama Tezkerenin hükümet tarafından meclise getirilmesi, böyle bir önerinin yapılması bile İslam Dünyası'na karşı yapılmış bir ayıptır. Bunun yanında Türk askerlerinin Afganistan'da bulunması ve Türkiye'nin Irak'a senelerce Amerika adına ambargo uygulaması hem Türkiye'nin ekonomisine büyük bir darbe vurmuştur, hem de Türkiye ile Irak arasında ciddi sıkıntılar doğurmuştur. Türkiye, İran'a karşı kışkırtılmak istenmektedir. Türkiye'nin seneler önce Amerika adına Suriye'deki Müslüman Kardeşleri desteklemesi, Türkiye'nin İslam Dünyası ile arasına mesafe sokan olaylardan biri olmuştur. Türkiye, İslam Dünyası ile ilişkilerini mutlaka geliştirmeli, Bü-

yük Avrasya Projesi çerçevesinde kendi toprak bütünlüğü adına da özellikle İran ve Suriye ile de çok ciddi ilişkiler kurmalıdır.

Osmanlı Coğrafyası Türkiye'nin mevcut ilişkilerine alternatif olabilir mi?

Osmanlı Coğrafyası aslında İslam Dünyası'ndan kopuk değildir. Burada Osmanlı Coğrafyası deyince, ilk olarak son dönemdeki 'Yeni Osmanlılık' siyaseti akla gelmektedir. ABD'nin Bush döneminde, İslam Dünyası'nda kaybettiği büyük prestij Obama ile birlikte bir şekilde giderilmeye çalışılıyor. İzlenen ve uygulanan politikalarda hiçbir farklılık olmamakla birlikte, görünüşte İslam Dünyası'na yönelik olumlu politikalar yürütülmeye çalışılıyor. Yeni Osmanlılık siyaseti ve Başbakan Erdoğan'ın son çıkışları hakkında ise Türkiye'nin ABD adına, İslam Dünyası'na hamilik yapacak bir kuvvet olarak ileri sürüldüğü kanısındayım. Yani Amerika kendi prestijini kaybetmiştir. Amerika, Türkiye'nin belirli çıkışları ile İslam coğrafyasına hamilik yapacak olmasını, kendi çıkarları ve projeleri doğrultusunda kullanacaktır. Dolayısıyla Türkiye, Amerikan projelerini bölgeye empoze etmek için aracı olarak kullanılacaktır. Balkanlar ise Türkiye'nin büyük acısıdır; Balkanların parçalanmasının aslında Türkiye'nin de parçalanmasının önünü açtığını söylemek lazım. Ancak Osmanlı Coğrafyası deyince esas olarak İslam Dünyası akla gelmektedir.

Sizce Özal'ın dış politika anlayışı, klasik dış politika anlayışından bir sapma mıdır?

Perinçek: Aslında Özal'ın dış politika anlayışını 1950'lerde gelişen Türkiye'nin dış politikasının bir devamı olarak görmek gerekir. Fakat Özal dönemi 1950'lerin bir doz daha yükseltilmiş halidir. 12 Eylül askeri darbesinden önce çıkartılan 24 Ocak kararlarının uygulanabilmesi, ancak bir sopa rejimi ile gerçekleşebilirdi. 12 Eylül darbesi de bunun parçalarından bir tanesidir. Bir diğer ayak ise dış politikayı ve içeriğinde ABD'ye tam bağımlı bir çizginin izlenmesi yer alıyordu. Özal, kendisinden önce hiç kimsenin yapmadığı kadar açıktan bir Amerikancılık yapmıştır ve ABD'nin bölgeye yerleşmesinde çok ciddi bir rol oynamıştır. Birinci Körfez Savaşı'ndan önce Özal zaten aktif bir dış politika oyuncusudur, gezmediği, gitmediği yer yoktur. Amerika adına, tabiri caizse hem Türkiye'yi, hem de bölge ülkelerini kıvama getirmiştir. Özal, Amerika'nın Irak'a harekâtının önünü açmış ve harekâtın ardından

“Aslında Özal'ın dış politika anlayışını 1950'lerde gelişen Türkiye'nin dış politikasının bir devamı olarak görmek gerekir.”

36. paralelin çekilmesiyle Amerika'nın bir nevi bölgeye yerleşmesinde rol oynayan en temel aktörlerden bir tanesi olmuştur. Bu bakımdan Özal, özellikle NATO'ya giriş süreci ile başlayan Türk dış politikasını, 1990'ların öncesi ve sonrasında bir üst aşamaya taşımıştır. Bir anlamda, bugünkü Türk dış politikasına da öncülük etmiştir. Yani Özal dönemi, bugünkü Türk dış politikası ile 1950'ler arasındaki ciddi köprülerden biri olarak değerlendirilebilir.

Adalet ve Kalkınma Partisi'nin dış politika anlayışını nasıl buluyorsunuz? Cumhuriyet dönemi ekolleri içinde yeni bir anlayışı temsil ettiğini düşünüyor musunuz?

Perinçek: Yaşadığımız bu dönemi, 1950'lerde başlayan sürecin geldiği son nokta, yani Türkiye'nin Amerika güdümündeki politikasının ve dışa bağımlı halinin vardığı zirve noktası olarak görüyorum. Türk dış politikası açısından da Türkiye tarihinin hiçbir döneminde, hatta Özal döneminde bile, yaşanmamış olaylar ile bu dönemde karşılaşıyoruz. Daha önce de ifade edildiği gibi, Türkiye'nin yaşadığı benzersiz iki durum söz konusudur. Bunlardan birincisi Recep Tayyip Erdoğan'ın birçok defa yurt içinde, yurt dışında, gazetelerde, televizyonlarda, mitinglerde, kendi toplantılarında ve yaptığı konuşmalarda Büyük

“Türkiye'nin Doğu ile ilişkilerini korkmadan geliştirmesi gerekmektedir. Çünkü bu ilişkiler, özünde Türkiye'nin Batı ile ilişkilerini normalleştirecek ve istediği düzeye getirecek girişimler olacaktır.”

Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olduğunu ifade etmesidir. Türkiye'de şimdiye kadar hiç bir başbakan Türkiye'yi böylecek bir projenin eş başkanı olduğunu açıklamamış ve bu temelde faaliyet yürütmemiştir. İkincisi de çok çarpıcıdır. Abdullah Gül 2004 yılında, Vatan Gazetesi muhabirine 2003 yılında Colin Powell ile iki sayfalık (dokuz maddelik) gizli bir anlaşma imzaladığını ifade etmiştir. Vatan gazetesinin muhabirine “senin oturdu-

ğun koltukta Colin Powell oturuyordu, biz burada iki sayfa, dokuz maddelik gizli bir anlaşma yaptık” demiştir. Bu da Türkiye'nin dış politika gelenekleri ile asla bağdaşacak bir şey değildir. Gizli de olsa, açık da olsa bütün anlaşmalar TBMM tarafından onaylanmak zorundadır. Yapılan gizli anlaşmanın maddelerinin önemli bir kısmı adım adım gerçekleştirilmiştir. Örneğin, Kıbrıs meselesinde Türkiye'nin geri adım atması bu anlaşmanın maddelerinden biridir. Diğer taraftan Ermenistan sınırının açılması yine bu anlaşmanın maddelerinden bir tanesidir. PKK'nın siyasallaştırılması bunlardan bir tanesidir. Bugün yaşadığımız sürecin temelleri, yapılan bu gizli anlaşma ile atılmıştı. Dolayısıyla bu noktada AKP'nin dış politikası

ile ilgili birçok örnek verilebilir. Fakat bu iki nokta son derece çarpıcıdır: Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlığını üstlenmek ve TBMM'nin onayı olmadan başka bir devlet ile gizli anlaşmalar imzalamak. İmzalayan kim olursa olsun, Meclisin onayı olmadan gizli anlaşmalar imzalamak, Türkiye'nin dış politikası açısından şimdiye dek düşmediği kadar kötü bir duruma düştüğünün önemli göstergelerinden biridir ve bu faaliyetler, Türkiye'nin ne devlet geleneğinde ne de diplomasi geleneğinde bulunmaktadır.

Sizce Türkiye, AB ve ABD ile ilişkilerini geliştirirken aynı zamanda Rusya, Çin, İran, Müslüman Ülkeler ve Türk Dünyası ile de çok yakın ilişkiler geliştirebilir mi?

Perinçek: Geliştirebilir. Türkiye'nin Rusya, Çin ve İran ile iyi ilişkiler geliştirmesi, inanıyorum ki Türkiye'nin Batı ile ilişkilerini düzene sokacaktır. Batı ile Türkiye'nin ilişkileri arasında çok büyük ve ciddi bir güç dengesizliği vardır. Bugün Türkiye, Batı ile masaya oturduğu zaman yerin altında beş metre oturmaktadır, Batı ise beş metre yukarıdaki bir sandalyede oturmaktadır. Batı tarafından Türkiye'ye karşı yapılan muamele de, tavırlar da bunu göstermektedir. Türkiye dış politikada kendisine ciddi müttefikler yarattığı zaman, Batı, Türkiye ile ilişkiler konusunda hizaya gelecek ve Türkiye ile olan ilişkilerini olması gerektiği şekle sokacaktır. Ancak o zaman Türkiye, Amerika ve Avrupa ile karşılıklı çıkarlar temelinde, başta ekonomi olmak üzere birçok konuda işbirliği yapabilir. Zaten ifade ettiğim gibi, Türkiye Çin ile, Rusya ile ilişkilerini geliştirmese ve çeşitli ittifaklara yönelmezse ileriki dönemlerde Büyük Ortadoğu Projesi gibi veya Abdullah Gül'ün imzaladığı anlaşmalar gibi onlarca projenin altına imza atmak durumunda kalacaktır. Böylece Türkiye'nin parçalanıp ortadan kalkacağı bir sürecin önü açılmış olacaktır. Sonuç olarak Türkiye'nin Doğu ile ilişkilerini korkmadan geliştirmesi gerekmektedir. Çünkü bu ilişkiler, özünde Türkiye'nin Batı ile ilişkilerini normalleştirecek ve istediği düzeye getirecek girişimler olacaktır.

“Türkiye dış politikada kendisine ciddi müttefikler yarattığı zaman, Batı, Türkiye ile ilişkiler konusunda hizaya gelecek ve Türkiye ile olan ilişkilerini olması gerektiği şekle sokacaktır.”